

[Aksel Larsen.]

kas Forenede Staters udenrigsminister utvetydigt har truet med i givet fald at ville organisere.

Dette er det mest brændende aktuelle udenrigspolitiske spørgsmål for Danmark, og derfor bør Danmark efter min mening, mens tid nu er, inden udenrigsministrene er færdige med at behandle dette problem, give udtryk for sine synspunkter.

Hvad er så Danmarks synspunkter? Ja, dem kan det ikke være så forfærdelig svært at finde frem til. De er nemlig udtrykt af Danmarks regering i 1947, da den med tilslutning af samtlige folketingets partier sendte et memorandum til stormagternes udenrigsministermøde i London. Jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere dette memorandums tekst og i fortsættelse at bringe nogle andre citater. Dette memorandum lyder således:

„Europas historie i det sidste århundrede viser, hvilken trusel den tyske militarisme har udgjort for Tysklands nabostater. Danmark var offer for den første erobringsskrig i 1864, der efterfulgtes af Preussens krige mod Østrig og Frankrig i 1866 og 1870, og Danmark var et af ofrene for den sidste tyske aggression.

Danmark har derfor en særlig interesse i Tysklands fuldstændige afrustning og i, at tysk militarisme varigt udryddes. Den kongelige danske regering går ud fra, at effektive foranstaltninger bliver truffet til forhindring af militær uddannelse af tysk ungdom og for at forebygge, at en tysk våbenindustri genopstår, hvorved det må sikres, at den fredsindustri, der vil være nødvendig for Tysklands økonomiske genopbygning, ikke lader sig om-danne til krigsformål.

Den kongelige danske regering går ud fra, at den af besættelsesmagterne iværksatte afnazificering gennemføres således, at det bl. a. udelukkes, at ledende stillinger i tysk offentligt liv beklædes af tidligere aktive medlemmer af det nazistiske parti.“

Det var Danmarks synspunkter om Tysklandsproblemet, som det blev fremført af regeringen med enstemmig tilslutning i folketinget i 1947. Der er ikke sket noget og kan ikke være sket noget, som kan

antaste rigtigheden af det, der er anført i dette memorandum. Danmarks geografiske beliggenhed i forhold til Tyskland er ikke blevet en anden; de militaristiske og aggressive kræfter i Tyskland er de samme, som altid har været, og faren for krig og dermed faren for Danmark er den samme, som altid har foreligget, når Tyskland var militært stærkt. Altså faren vil være der igen og vil være akut, hvis den tyske militarisme påny får lov til at vokse sig stærk. Dette er noget, enhver ved, og det er noget, man forsåvidt ikke behøver at anføre beviser for. Ønsker man sådanne beviser, ja, så findes de i hobetal. Jeg skal imidlertid ikke benytte folketingets tid ved denne lejlighed til at anføre sådanne beviser i hobetal. For det er noget, ethvert menneske i Danmark ved. Jeg skal kun for at illustrere rigtigheden af det nævne, hvad tre ledende statsmænd i Vesttyskland har udtalt som deres mening om problemerne. Jeg kan henvise til, at den vesttyske justitsminister, dr. Thomas Dehler, har udtalt, at han fritager det tyske folk og især de tyske generaler, Göring indbefattet, for ansvaret for den anden verdenskrig. Når en justitsminister i Bonnregeringen fremsætter en sådan erklæring, turde det være indlysende, at det er et bevis for, at man ikke med nogen som helst trykthed kan give Tyskland angrebsvåben i hændeigen. Jeg kan henvise til, hvad der er sagt af forbundskansleren i Bonn, dr. Konrad Adenauer, som den 15. maj 1950 ifølge Associated Press erklærede, at Tyskland i dag ikke føler sig ansvarlig for den anden verdenskrig. Jeg kan henvise til, hvad den vesttyske trafikminister, dr. Hans Seebom, udtalte i 1952; jeg citerer det ifølge et lille skrift, der hedder „Mod tysk Genoprustning“ med undertitlen „Meddelelser fra Modstandsbevægelsens Initiativkomité“. Dr. Hans Seebom udtalte i 1952:

„Man siger altid til os, at Tyskland skal vende tilbage til sine grænser i 1937, men vi glemmer, at grænserne af 1937 er grænser, der er påtvunget i Versailles, og ingen tysker har nogensinde anerkendt dem.“

Det er et medlem af den vesttyske forbundsregering, der her udtrykkeligt undsiger Versaillestraktatens Tysklandsgrænser, altså ikke blot grænserne imod vest og øst, men også imod nord.

Jeg tror, dette må være tilstrækkeligt